

'น้องคน้า' สาวสวยสุชีวัตจากเด็กเก็บขยะสู่เศรษฐีพันล้าน!!?...U.4

ชีวิตของคนเรามีทั้งด้านดีและด้านไม่ดี มีทั้งรวยและจน อยู่ที่แต่ละคนจะเลือกกว่าอยากมีความสุขหรือความทุกข์ แต่

'น้องคน้า' สาวสวยสารคาม สุชีวัต...สานฝัน

จากเด็กเก็บขยะสู่เศรษฐีพันล้าน!!?

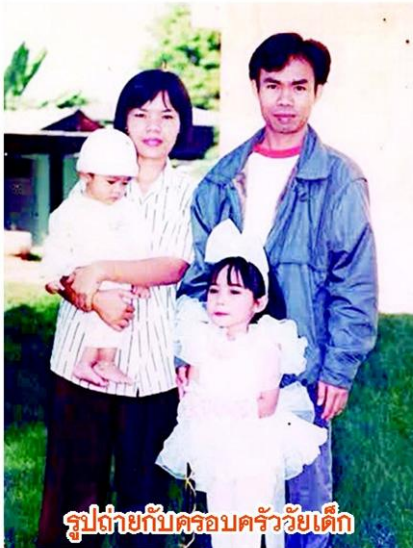
“ถ้าสมมุติเราเลือกที่จะให้คนเลี้ยงดูก็จะไม่มานั่งเก็บขยะหรอก เนื่องจากการได้เงินมาลักษณะนั้นง่ายและเร็วจะทำให้เราไม่รู้จักค่าของเงินที่แท้จริง”

สำหรับน้อง “คน้า” หรือ ภักดิ์ภัสสร ธนาเสถียรศิริณี สาวสวยจากจังหวัดมหาสารคามวัย 29 ปี ได้เลือกเส้นทางชีวิตให้ตัวเองด้วยการตั้งเป้าไว้ว่า “อยากรวย” เพื่อช่วยเหลือพ่อแม่ที่เป็นหนี้สิน และเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ไม่ใช่เพื่อความสุขสบายของตัวเอง จากเด็กเก็บขยะกลายเป็นเศรษฐีพันล้านได้อย่างไร วันนี้เราจะมาทำความรู้จักกับเธอ พร้อมเรื่องราวเคล็ดลับการเป็นเศรษฐีและปรัชญาดี ๆ

เพื่อใช้ในการดำเนินชีวิต

“ตั้งแต่จำความได้ครอบครัวของเรามีฐานะปานกลาง พ่อแม่ทำงานรับราชการคนน่ามีน้องชาย 1 คน ซึ่งชีวิตความเป็นอยู่ของครอบครัวก็ปกติทั่วไป เมื่อเข้าสู่วัยนักศึกษา ชีวิตก็เปลี่ยนไปเพราะครอบครัวโดนโกง เนื่องจากคุณพ่อไปช่วยค้ำประกันให้คนอื่น จึงต้องใช้หนี้แทนคนที่มาขอให้ช่วยค้ำประกันซึ่งเป็นเงินประมาณ 2 ล้านบาท พ่อแม่ต้องทำงานพิเศษเพิ่มเพื่อช่วยวิกฤติภายในครอบครัว ครอบครัวคนน่าไม่ปิดบังลูกเวลามีปัญหาอะไรจะบอกเล่าให้กันฟัง พ่อทราบเรื่องรู้สึกสงสารพ่อกับแม่มาก สิ่งไหนที่พอจะช่วยประคับประคองได้ก็จะช่วย”

นับจากวันนั้น ครอบครัวของเธอคน

รูปถ่ายกับครอบครัววัยเด็ก

นี้ จึงเหมือนกลับไปเริ่มต้นจากศูนย์ คนน่าเองต้องเรียนรู้ว่าจะใช้ชีวิตอยู่อย่างไรไม่ให้เป็นภาระของครอบครัว คือไม่ใช้เงินเปลือง รวมทั้งช่วยทำงานต่าง ๆ ที่จะให้ได้เงินมา เช่น วันเสาร์อาทิตย์รับเสื้อผ้าไปขายหรือเอาเสื้อผ้าเก่าไปขายที่ไนท์บาซาร์ หรือตามเทศกาลต่าง ๆ รวมถึงเก็บใบตองมาพับกระถางขายในเทศกาลลอยกระทง ซึ่งใบตองได้มาฟรีทำให้ได้เงินเยอะโดยไม่ต้องลงทุน หรือเห็นเศษผ้าเหลือใช้ก็เก็บมาทำริบบิ้นส่งขายตามร้านขายผลไม้และร้านขายกระดาษของขงวัญในตัวเมือง

กลายเป็นว่ายอดขายของทั้งปีได้

เงินจากการนำของเหลือใช้จากคนอื่นมาต่อยอด หลังเลิกเรียนจึงรีบกลับบ้านมาล้างทำของขาย ไม่เคยไปเที่ยวสังสรรค์ปาร์ตี้กับเพื่อน ๆ ซึ่งความจริงแล้วถ้าเป็นชีวิตของคนอื่น ๆ คงจะเป็นสังคมที่ต้องมีเพื่อนมีสนุกสนานเฮฮาปาร์ตี้ แต่เรารู้หน้าที่ว่าควร จะอยู่ช่วยครอบครัวเป็นกำลังใจให้พ่อกับแม่ ถ้าคนน่าไม่อยู่ข้างพ่อแม่แล้วใครจะอยู่ และเขาต้องมานั่งเป็นห่วงลูกอีกว่าจะเป็นอย่างไรกลับบ้านหรือยัง ผู้เราอยู่ใกล้ ๆ นะ

ทำงานให้เห็นได้เงินมากก็นำมาช่วยกันจ่ายค่าแก๊ส ค่าไฟ ถึงแม้ว่าไอโฟนหนึ่งจะได้เงินแค่ 5-10 บาท แต่เงินเล็ก ๆ น้อย ๆ รวมกันทั้งปีก็ได้เป็นหลักหมื่นเหมือนกัน

“นอกจากนี้ช่วงปิดเทอมหรือหลังโรงเรียนเลิกจะไปเก็บกระป๋องโค้กและขวดน้ำที่ตกอยู่ตามพื้นมาขังถังโถขาย ถือว่าเป็นการช่วยให้บ้านเมืองสะอาดด้วย หากวันไหนที่เห็นว่าคนน้อยมากก็รีบเก็บจากถังขยะเลย แต่ถ้าคนเยอะ ๆ จะไม่ทำเราต้องให้เกียรติคนอื่นด้วย พูดจริง ๆ ไม่ใช่เพราะอาย บอกได้เลยว่าคนน่าไม่อายในสิ่งที่ทำ เพราะคิดอย่างเดียวว่าอยากได้เงินมาช่วยพ่อกับแม่ และสิ่งที่ทำมันเป็นเรื่องดี ตรงกันข้ามกับธุรกิจภาคภูมิใจด้วยซ้ำ”

อีกอย่างด้วยความที่น้องคนน่าเป็นคนผิวขาว ตัวเล็ก และดูโดดเด่นในวัยเรียนมหาวิทยาลัย ทำให้มีคนมาทาบถามขอเลี้ยงดู กระทั่งปัจจุบันก็ยังมีคนตามมาขอเลี้ยงดูในเฟซบุ๊กอยู่ แต่คนน่า

ปฏิเสธหมดเพราะสามารถหาเงินเองได้ ถ้าสมมุติเราเลือกที่จะให้คนอื่นเลี้ยงดูก็จะไม่มาแม่เก็บขยะหรอก เนื่องจากการที่ได้เงินมาง่ายและเร็วจะไม่รู้ค่าของเงินที่แท้จริง แต่การที่ได้เงินมาจากแม่พักน้ำแรงของเราเองต่างหากที่เป็นตัวที่ทำให้รู้ค่าของเงิน การที่เราสามารถหาเงินก็ถือเป็นเรื่องดีที่ทำให้รู้จักคุณค่าของเงิน

หลังเรียนจบปริญญาตรี คณะสถาปัตยกรรรม ที่มหาวิทยาลัยมหาสารคามแล้วก็มาทำงานประจำบริษัทในกรุงเทพฯ ตรงตามสาขาที่เรียนมา

ได้เงินเดือน 18,000 บาท ถือว่าเยอะสำหรับคนต่างจังหวัด แต่สำหรับเราไม่พอช่วยพ่อแม่ เพราะค่าเช่าห้องพัก ค่าเดินทาง ค่าอาหาร ซึ่งค่าครองชีพในกรุงเทพฯ สูงมาก จึงคิดหางานพิเศษทำโดยไปเดินดูของขายที่สวนลุมไนท์บาซาร์ เจอสามีก็กินหอมมากคนญี่ปุ่นรูมซ้อ จึงไปติดต่อรับเอามาขายและตั้งใจว่าจะออกแบบทำแพ็คเกจใหม่และส่งไปขายต่างประเทศ

จุดเปลี่ยนของชีวิตเริ่มที่ตรงนี้เมื่อพบสามีติดตัวมาที่ทำงานด้วย เมื่อมีเวลาวางในช่วงพักเที่ยงจะเอามาออกแบบแพ็คเกจ มีคนมาถามว่ากลิ่นอะไรหอมจึ้งจึ้งขายสบู่ไปด้วยกลายเป็นว่าตัวเรากลายเป็นหน้าร้านขายสบู่ได้เงินวันละ 1,000 บาท รู้สึกดีใจมากน้ำตาไหลเลย เพราะเป็นการทำกำไรที่ดีมาก ต่างจากการทำงานทั้งเดือน 20 กว่าวันเพื่อจะได้

เงิน 10,000 กว่าบาท แต่ขายสบูได้เงินวันละ 1,000 บาท จึงเห็นช่องทางแล้วว่าสบู่ช่วยทำเงิน จึงเปิดเว็บไซต์โพสต์ว่าขายสบู่ หลังจากนั้นเริ่มเจอลูกค้ามากขึ้น และลูกค้าถามว่ามีผลิตภัณฑ์อย่างอื่นอีกไหม จึงเป็นจุดเริ่มต้นในการนำผลิตภัณฑ์บำรุงผิวหน้ามาขาย

เมื่อเห็นความต้องการของตลาดว่าต้องการครีมบำรุงผิวหน้า จึงตัดสินใจเอาบัตรเครดิต 3 ใบรูดซื้อครีมมาหมดเลย 150,000 บาท และมีหน้าที่ขายให้หมดภายใน 1 เดือน เป็นครีมบำรุงผิวหน้าแบรนด์ธรรมดา แต่ขายได้ดีมาเรื่อย ๆ จนกระทั่งมีความรู้สึกว่าจะชอบครีมบำรุงผิวหน้ามาก แต่การขายของต้องจริงจังว่าให้อะไรกับลูกค้าไป มีส่วนผสมอะไรบ้าง ตัวไหนเหมาะสมกับลูกค้า เพราะเราไม่ได้มีหน้าที่ขายอย่างเดียวแต่มีหน้าที่เป็นเพื่อนลูกค้าด้วย จึงลาออกจากงานไปศึกษาต่อปริญญาโทมหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง วิทยาเขตกรุงเทพฯ คณะวิทยาศาสตร์เครื่องสำอาง

เมื่อเรียนจบได้ผลการเรียนที่ดีมาก เพราะศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้บริโภค เรื่องการขายและงานวิจัยเกี่ยวกับครีมเมคอัพ โยมาต่อขอเอาให้ทางมหาวิทยาลัยไปใช้ได้ โดยทำการศึกษารูสูตรของครีมและทราบว่ามีปัญหาของผิวผู้หญิงไทยเกิดจากอากาศของเมืองไทยเป็นเมืองร้อน จึงคิดค้นผลิตภัณฑ์ที่ช่วยดูแลผิวคนไทยในราคาที่ขอมเขา ซึ่งในช่วงที่เรียนและวิจัยผลิตภัณฑ์ของตัวเอง มีโอกาสรู้จักรุ่นพี่ที่เรียนจบจากมหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง และมีโรงงานผลิตสินค้าที่ผ่านจีเอ็มพีให้กับทางบริษัท ซีพีออลล์ จำกัด (มหาชน) หรือ เซเว่น อีเลฟเว่น (7-Eleven) จึงขอเข้าไปช่วยทำงานให้เขาฟรี ๆ ด้วยการรับออกแบบแพ็คเกจให้

รุ่นพี่เห็นเราเป็นเด็กขยันมีความตั้งใจจริง จึงให้ออกาสผลิตครีมตลอดที่เราคิดค้นและแนะนำให้ไปขายในเซเว่น แคตตาล็อกจึงนำคอนเซปต์ไปปรับเช็คนต์ว่าครีมตัวนี้เป็นผลิตภัณฑ์บำรุงผิวจากธรรมชาติช่วยเก็บกักความชุ่มชื้นและนำพาสารสกัดได้ดี ช่วยหล่อเลี้ยงเข้าไปอยู่ในเซลล์ผิว ทำให้ผิวเกิดปัญหาน้อย แต่ทางเซเว่นแคตตาล็อกให้กลับไปแก้ 8 ครั้ง เช่น

กล่อง ดีไซน์ แพคเกจ หลอดบรรจุภัณฑ์ ซึ่งใช้เวลานานถึง 6 เดือน ช่วงนั้นประหยัดออกอ้อมมากกับประธานบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปแทนข้าว เพราะเงินในบัญชีเอาไว้อำจจ่ายค่าเทอม และงานออกแบบสินค้าทำคนเดียวทุกอย่างทุกขั้นตอน

คะน่าผู้จนกระทั่งได้วางสินค้าแบรนด์ "เดิมนาคิก" ในเซเว่นแคตตาล็อกตั้งแต่เดือนตุลาคม 2556 ซึ่งใน 2 เดือนแรกยอดขายดีมาก ทางเซเว่น อีเลฟเว่น จึงให้ออกาสวางสินค้าขายบนชั้น สำหรับเงินที่ได้มาในช่วงแรกก็นำมาต่อยอดเพื่อวางสินค้าบนชั้น เพราะเซเว่น อีเลฟเว่น 7,350 สาขาทั่วประเทศ เราต้องสต็อกของตัวเองก่อน ซึ่งก็ได้รับความอนุเคราะห์จากรุ่นพี่ที่โรงงานช่วยผลิตของให้ก่อนแล้วค่อยเอาเงินมาจ่ายให้

ตอนนี้คะน่าสามารถปลดหนี้ให้พ่อ กับแม่ได้แล้วภายในระยะเวลาไม่ถึง 1 ปี และให้ทั้งสองลาออกจากงานเพื่อใช้ชีวิตแบบสบาย แต่พ่อกับแม่ขอยู่บ้านเดิมไม่อยากได้บ้านหลังใหม่ และเดินทางมาหาคะน่าที่กรุงเทพฯ บ่อย ๆ ถึงครอบครัวเราจะไม่มั่งคั่ง และใคร ๆ ก็เรียกว่าเศรษฐี แต่เชื่อไหมว่าไม่ได้เปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตของเราไปเลย คะน่ายังกินข้าวข้างทางเหมือนเดิม ยังนั่งรถเมล์เหมือนเดิม เพราะเรารู้ตัวว่ากำลังทำอะไรและมีเป้าหมายยังไง ซึ่งเป้าหมายคือทำบริษัทให้เป็นที่พึ่งพิงให้คนอื่นได้มาทำงาน ได้กระจายรายได้สู่ชุมชน จึงมุ่งไปที่การพัฒนาผลิตภัณฑ์ให้ดียิ่ง ๆ ขึ้นไปมากกว่า

หวังว่าชีวิตของเด็กสาวผู้ชีวิตอย่าง "คะน่า" ก็ที่รักสรร หนาเสถียรชีวิต จะเป็นแรงบันดาลใจให้ใครหลายคนที่กำลังมองหาธุรกิจเพื่อสร้างรากฐานให้ชีวิตมีความมั่นคงได้ดำเนินรอยตาม แต่อย่าลืมว่าการจะมีโอกาสที่ดีได้นั้นต้องอาศัยความอดทน ความทุ่มเทแรงใจและแรงกาย เพื่อให้ได้มาซึ่งความสำเร็จ เพราะทุกอย่างในชีวิตไม่มีอะไรได้มาง่าย ๆ

เบญจนิษฐ คงเดชศักดิ์ดา

ปรัชญาการดำเนินชีวิต...แบบอย่างของความสำเ็จ

“ความกตัญญู” หลักการดำเนินชีวิตที่ดีของชีวิตของคะหน้ คือตั้งแต่เรียนมหาวิทยาลัยมา 4 ปี ไม่เคยไปเที่ยวกับเพื่อนเลย ถามว่าอยากไปไหมใจจริงก็อยากไปอยู่ตามประสาวัยรุ่น แต่เพราะคำพูดของแม่คำเดียวที่ว่า **“แม่ลำบากลูกยังขอเงินแม่ไปเที่ยวกับเพื่อนอีกหรือ แต่ก็นอนุญาตให้ไปพร้อมกับยื่นเงินให้ 100 บาท”** เราจึงร้องไห้แม่ก็ร้องไห้ ทำให้คิดได้ว่าถ้าทิ้งพ่อกับแม่ไว้และไม่ไปเที่ยวสนุกกับเพื่อนก็ไม่ใช่จึงตัดสินใจไม่ไป

“ความขยัน” “การมีแนวคิจัดใจที่ดี” “คิดบวกชีวิตก็บวก” เช่น สิ้นค้าลอตแรกที่เอาไปพรีเซ็นต์กับเซเว่น อีเลฟเว่น เราไม่มีเงินสักบาทเดียวที่จะไปผลิตของแต่รุ่นพี่เจ้าของโรงงานก็ช่วยเพราะเห็นว่าเราเป็นคนขยันและมีความมุ่งมั่น คือบอกเขาเลยว่าเราไม่มีเงิน แต่ช่วยหนูด้วยนะหนูสัญญาว่าจะหาเงินมาคืน มันเป็นความอดทนที่ใครหลายคนคิดไม่ถึง แค่คิดใจเราก็ก้าวไปถึงแล้ว มือเราลมองเรา และอวยวะทุกอย่างจะผลึกคืนเราไปเอง แต่ถ้าไม่เริ่มคิดเราก็กู้ที่เดิม...

“การนอบน้อมถ่อมตน” เป็นเครื่องช่วยเบิกทางในการรับความช่วยเหลือต่างๆ ถ้าเรามีความนอบน้อมถ่อมตน เวลาไปขอความช่วยเหลือจากผู้ใหญ่หรือคนอื่น ๆ ย่อมได้รับความช่วยเหลือตอบกลับมามากมายแน่นอน แต่ก็ไม่ลืมที่จะตอบแทนสิ่งที่ดีให้โอกาสดี ๆ แก่เราด้วย เช่น การ

ที่คะหน้ไปบรรยายหรือให้ความรู้แก่นักศึกษาจะไม่รับเงินค่าตัวเลย แต่บริจาคให้เป็นทุนการศึกษาของน้อง ๆ ต่อไป

“การยอมรับความจริง” ธรรมชาติทำให้เห็นถึงความจริง การไม่ปฏิเสธความจริงจะไม่ทุกข์ ถ้าเราเข้าใจความเป็นธรรมชาติของตัวเองตั้งแต่แรกว่าเป็นอย่างไร เช่น เป็นคนจนแต่สามารถค่อย ๆ พัฒนาจนรวยได้ จะทำให้เราก้าวไปได้อย่างมั่นคง แต่สุดท้ายแล้วความรวยไม่ได้ทำให้เรามีความสุขเพิ่มขึ้น หรือความจนไม่ได้ทำให้เรามีความสุขมากขึ้น คนเรามีความสุขเท่าเดิมไม่ว่าจะรวยหรือจน เพราะถ้ายอมรับความจริงในชีวิตได้ก็แปลว่ามีความสุขอยู่แล้ว...